



## **Poliisin, syyttäjän ja kärjäoikeuden menettely syyteoikeudeltaan vanhentuneessa rikosasiassa**

### **ASIAN VIREILLETULO**

Tuomioistuinlain 3 luvun 2 §:n 2 momentin hovioikeuden on ilmoitettava valtioneuvoston oikeuskanslerille tietoonsa tulleista seikoista, jotka saattavat johtaa virkasyytteen nostamiseen hovioikeudessa.

Hovioikeuden presidentti on 22.4.2020 ilmoittanut, että kärjäoikeus oli 9.11.2018 asiassa R 18/483 antamallaan tuomiolla nro 18/148813 tuominnut vastaajan rangaistukseen muun ohella 7.4.2009-6.4.2012 tehdystä liiketoimintakiellon rikkomisesta, jota koskeva haaste oli annettu hänelle tiedoksi vasta syyteoikeuden vanhennuttua 24.5.2018.

Hovioikeus, jonne vastaaja ja syyttäjä olivat valittaneet vastaajalle tuomitun rangaistuksen määräästä, oli ottanut omasta aloitteestaan tutkittavaksi, oliko syyteoikeus mainitusta teosta vanhentunut. Se oli hylännyt sitä koskeneen syytteen, mutta korottanut vastaajalle asiassa tuomittua vankeusrangaistusta.

### **SELVITYS**

Kärjäoikeuden puheenjohtajana asiassa toiminut kärjätuomari on 29.6.2020 antanut asiasta selvityksensä. Kärjäoikeuden laamanni ei ole käyttänyt hänelle varattua mahdollisuutta antaa asiasta lausuntoaan.

Lisäksi selvityksensä on antanut syyttäjänä asiaa käräjäoikeudessa ja hovioikeudessa käsiteltäessä toiminut aluesyyttäjä. Apulaisvaltakunnansyyttäjän sijaisena toiminut valtiosyyttäjä on 12.8.2020 antanut asiasta lausuntonsa.

Kun syyttäjältä saadun selvityksen mukaan syyteoikeus oli vanhentunut jo esitutkinnan aikana, pyysin vielä Poliisihallitusta hankkimaan poliisin menettelyn arvioimiseksi tarpeellisen selvityksen ja antamaan asiasta lausuntonsa. Poliisihallitus on 4.11.2020 antanut asiasta lausuntonsa. Se on lisäksi toimittanut poliisilaitoksen asiasta antaman lausunnon sekä asian tutkijana toimineen rikosylikonstaapelin selvityksen, jonka asiassa 12.3.2015–5.6.2017 tutkinnanjohtajana poliisilaitoksen rikoskomisariona työskennellessään toimineen poliisimiehen on ilmoitettu lukeen ja tarkistaneen.

## **MERKINTÄ**

Asianajajista annetun lain 6 §:n 3 momentin mukaan oikeuskanslerilla on oikeus panna vireille Suomen Asianajajaliiton yhteydessä toimivassa valvontalautakunnassa vireille lain 7 c §:ssä tarkoitettu valvonta-asia, jos hän katsoo, että asianajaja laiminlyö velvollisuutensa.

Olen 5.5.2020 saattanut mainitun lainkohdan nojalla vastaajan avustajana asiassa toimineen asianajajan menettelyn valvonta-asiana tutkittavaksi (dnro OKV/40/41/2020). Ilmoituksessani valvontalautakunnalle totesin, että asianajaja ei ollut päämiestään puolustaessaan kiinnittänyt huomiota siihen, että päämies oli syytteessä ja hänet tuomittiin teosta, joka oli rikoksena vanhentunut. Hän ei ollut kiinnittänyt asiaan huomiota myöskään valituksessa hovioikeudelle. Samassa ilmoituksessa saatoin valvontalautakunnan tutkittavaksi myös asianajajan menettelyn asianomistajan avustajana asiassa, jossa asianomistaja oli vaatinut vastaajalle rangaistusta syyteoikeudeltaan vanhentuneesta rikoksesta.

Valvontalautakunta on 25.9.2020 (dnro 24120) antamassaan päätöksessä todennut, että asianajajan olisi tullut tarkastaa päämieheltään tai käräjäoikeudessa haasteen tiedoksiannon ajankohta kysymyksessä olevan teon osalta. Hänen olisi lisäksi voinut valitusta hovioikeudelle laatiessaan todeta käräjäoikeuden tuomiosta, että syyteoikeus oli teon osalta vanhentunut jo ennen kuin asia oli tullut vireille käräjäoikeudessa. Kun asianajaja ei ollut tarkastanut haasteen tiedoksiannon ajankohtaa, hän oli menetellyt huolimattomasti ja ammattitaidottomasti ja siten hyvän asianajajatavan vastaisesti. Valvontalautakunta antoi mainituista kahdesta käsiteltävänä olleesta asianajajalle varoituksen.

## RATKAISU

### 1 Poliisin menettelyn arviointi

Rikoslain 8 luvun 1 §:n 2 momentin 3 kohdan mukaan syyteoikeus vanhentuu, jollei syytettä ole nostettu viidessä vuodessa, jos ankarin rangaistus on yli vuosi ja enintään kaksi vuotta vankeutta. Rikoslain 16 luvun 11 §:n mukaan ankarin rangaistus liikennetoimintakiellon rikkomisesta on kaksi vuotta vankeutta. Rikoslain 8 luvun 3 §:n 1 momentin mukaan syyte katsotaan vanhentumisajan kulumisen katkaisevalla tavalla nostetuksi, kun syytettävälle on laillisesti annettu haaste tiedoksi tai häntä vastaan on hänen henkilökohtaisesti oikeudenkäynnissä läsnä ollessaan tehty rangaistusvaatimus.

Poliisilain 1 luvun 6 §:n 2 momentin mukaan poliisin tehtävät on hoidettava tehokkaasti ja tarkoituksenmukaisesti. Olosuhteiden vaatiessa tehtävät on asetettava tärkeysjärjestykseen.

Esitutkintalain 3 luvun 11 §:n 1 momentin mukaan esitutkinta on toimitettava ilman aiheetonta viivytystä. Pykälän 3 momentin mukaan esitutkintatoimenpiteet voidaan olosuhteiden sitä edellyttäessä asettaa tärkeysjärjestykseen.

Esitutkintalain lainvalmistelutöiden mukaan ([HE 222/2010 vp](#) s. 188-189) esitutkinnan asianmukainen kesto yksittäistapauksessa riippuu asian erityispiirteistä, muun ohessa sen laadusta ja laajuudesta. Esitutkinnan toimittamiseen käytetty aika ei saa johtaa siihen, että tutkittavana oleva rikos pääsee vanhentumaan. Esitutkintaviranomaisen onkin heti rikosilmoituksen kirjaamisen jälkeen selvitettävä rikoksen vanhentumisaika ja otettava se huomioon esitutkintatoimenpiteiden kiireellisyyttä harkittaessa. Huomioon on otettava väitetyn rikoksen lievimmän mahdollisen tekemuodon syyteoikeuden vanhentuminen. Syyttäjälle tulee myös jättää kohtuullinen aika syyteharkinnan suorittamista varten. Esitöiden mukaan tärkeysjärjestykseen asettamisessa on yleensä kysymys siitä, että poliisin rajallisten resursien puitteissa vakavimmat rikokset asetetaan kiireellisyyden suhteen etusijalle, ja useimmiten järjestykseen asettaminen koskee esitutkintatoimenpiteistä esitutkinnan aloittamista.

Esitutkintalain 10 luvun 2 §:n 1 momentin mukaan esitutkinnan valmistuttua asia on toimitettava syyttäjälle syyteharkintaa taikka sakon ja rikesakon määräämisestä annetussa laissa tarkoitetun määräyksen tai vaatimuksen antamista varten. Pykälän 2 momentin mukaan esitutkinta päätetään kuitenkin saattamatta asiaa syyttäjän käsiteltäväksi, jos tutkinnassa on selvinnyt, ettei asiassa voida nostaa ketään vastaan syytettä tai esittää muuta rikokseen perustuvaa julkisoikeudellista vaatimusta. Esimerkkinä viimeksi mainitusta esitutkintalain esitöissä (HE 222/2010 vp s. 235) todetaan tapaukset, joissa syyteoikeus on vanhentunut.

Poliisilta saadun selvityksen mukaan talousrikoskokonaisuudessa oli tutkittu törkeää veropetosta, törkeää kirjanpitorikosta, neljää avunantoa törkeään veropetokseen sekä asiassa kysymyksessä olevaa liiketoimintakiellon rikkomista. Rikoksesta epäiltyjä henkilöitä oli ollut viisi. Asia oli tullut tutkittavaksi Verohallinnon poliisille 7.1.2014 tekemällä tutkintapyyntöllä. Kokonaisuuden tutkinnassa oli havaittu toinen talousrikoskokonaisuus, jonka tutkimista samanaikaisesti oli pidetty perusteltuna, koska kyseessä oli ollut kahden yhtiön välinen toiminta ja niiden välillä kiinteä yhteys maksuineen ja laskutuksineen. Toisessa asiakokonaisuudessa, jossa oli ollut neljä rikoksesta epäiltyä henkilöä, oli tutkittu kolmea törkeää veropetosta, kahta kirjanpitorikosta, kahta törkeän veropetoksen avunantoa ja liiketoimintakiellon rikkomista.

Asiakokonaisuus oli siirretty selvityksensä asiassa antaneen rikosylikonstaapelin valmisteltavaksi 27.5.2015. Jo sitä ennen asiassa oli selvityksen mukaan kokoustettu syyttäjänä asiassa tuossa vaiheessa toimineen erikoissyyttäjän kanssa. Tutkinnan valmistelutyöt olivat olleet valmiina 1.9.2015, jonka jälkeen asiassa oli ollut tarkoitus aloittaa kiinniotot. Selvityksessä esiin tulleet ryhmällä olleet aiemmat ja uudet kiireellisemmäksi arvioidut tehtävät olivat kuitenkin viivästyttäneet tutkinnan jatkamista marraskuuhun 2016. Aloituspäätös palaveri verotarkastajien, asianvalvojan ja syyttäjän kanssa oli pidetty 17.11.2016, minkä jälkeen poliisi oli 12.12.2016 suorittanut asiassa kiinniotot ja etsintöjä sekä suorittanut asioissa 24 henkilön kuulustelut 12.-21.12.2016. Asioiden verotarkastuskertomukset olivat saapuneet poliisille 10.5.2017, missä vaiheessa kysymyksessä olevan rikoksen syyteoikeus oli jo vanhentunut.

Elokuussa 2017 poliisi oli saanut tiedon, että syyttäjäksi asiakokonaisuuteen oli vaihtunut aluesyyttäjä, jonka kanssa pidetyssä palaverissa 29.8.2017 oli todettu asioiden olevan valmiit lähetettäväksi loppulausunnoille. Loppulausuntojen saamisen jälkeen asiat oli siirretty 13.10.2017 syyteharkintaan.

Selvityksen mukaan asian tutkija ja tutkinnanjohtaja eivät olleet kiinnittäneet huomiota syyteoikeuden vanhentumiseen. Selityksenä tapahtuneelle on todettu rikollisen toiminnan jatkuvuuden mahdollisesti heitä asiassa hämänneen.

Poliisilaitoksen lausunnon mukaan asiassa poliisi puuttui meneillään olleeseen liiketoimintaan ja asiaa tutkittiin reaaliaikaisen tutkinnan keinoin. Poliisilaitoksen arvion mukaan asiassa kokonaisvaikuttavuus oli ollut hyvä, kun juttukokonaisuutta oli valmisteltu huolellisesti ja se oli toteutettu pakkokeinoja käyttäen. Sen mukaan ”pistemäisesti tarkasteltuna” liiketoimintakiellon saataminen syyteharkintaan aikaisemmin ”olisi ollut mahdollista ja näin olisi pitänyt toimia, mutta toisaalta, erityisesti vaikuttavuuden ja koko esitutkintakokonaisuuden kannalta, se olisi saattanut olla huonompi vaihtoehto”. Poliisilaitoksen lausunnon mukaan on ilmeistä, että se olisi ainakin hankaloittanut reaaliaikaisesti suoritettua laajaa esitutkintaa.

Poliisihallitus on todennut esitutkinnan joutuisuudesta lausunnossaan, että varsinaiset tutkintatoimet oli asiassa aloitettu huomattavan pitkän ajan päästä ensimmäisen tutkintapyyynnön saapumisesta. Kyseessä oli ollut monitahoinen ja monia eri tutkintatoimenpiteitä edellyttävä rikoskokonaisuus, talousrikostutkinnan resurssitilanne oli selvityksen perusteella ollut haastava ja työtilanne oli edellyttänyt muiden kiireellisten asioiden priorisointia. Lisäksi selvityksen perusteella asiassa oli tehty niin sanottua reaaliaikaista tutkintaa, jossa vanhentumisvaarassa olleen rikoksen toimittaminen syyteharkintaan ennen muun tutkinnan valmistumista olisi voinut vaarantaa esitutkinnan tulosta kokonaisuudessaan.

Poliisihallitus on kerrotusta huolimatta kuitenkin todennut, ettei rikosnimikkeen vanhentumista voida perustella sillä, että se edesauttoi muiden rikosnimikkeiden tarkoituksenmukaista tutkintaa. Sen näkemyksen mukaan asian tutkijoiden ja tutkinnanjohtajien olisi tullut suunnitella ja priorisoida myös reaaliaikaista tutkintaa siten, että esitutkinta olisi suoritettu ilman aiheetonta viivästystä ja siten, ettei epäiltyjä rikoksia olisi päässyt vanhentumaan. Edelleen Poliisihallituksen mukaan siitä huolimatta, että kyseessä oli ollut laaja rikoskokonaisuus rikoksen vanhentuminen esitutkinnassa selvitetyn tekoajan ja rikoslain rikoksen vanhentumista koskevan sääntelyn riidattoman suhteen vuoksi selkeää. Näin ollen esitutkinnassa olisi tullut kiinnittää rikoksen vanhentumiseen huomiota, ja esitutkinta olisi pitänyt esitutkintalain 10 luvun 2 §:n 2 momentin mukaisesti päättää vanhentuneen rikosnimikkeen osalta saattamatta sitä syyttäjän käsiteltäväksi.

Poliisihallituksen näkemyksen mukaan asiassa tapahtuneet virheet ovat omiaan heikentämään yleistä luottamusta poliisia kohtaan. Poliisihallitus ilmoittaa kuitenkin huomioineensa virheiden merkittävyyttä koskevassa arvioinnissaan sen, että vanhentuneen rikosnimikkeen saattamisella syyteharkintaan ja lopulta tuomioistuimen käsiteltäväksi ei ollut rikosvastuun toteutumisen ja rangaistuksen mittaamisen kannalta rikoskokonaisuus huomioon ottaen suurta merkitystä.

Minulla ei ole perusteita arvioida asiaa toisin kuin Poliisihallitus. Saadun selvityksen perusteella esitutkinnassa on jäänyt havaitsematta epäillyn liiketoimintakiellon rikkomisen syyteoikeuden vanhentuminen, minkä vuoksi sitä ei ole otettu huomioon esitutkintatoimenpiteitä tärkeysjärjestykseen asetettaessa. Ottaen huomioon, että edellä selostettujen päivämäärien perusteella asian esitutkinta on kestänyt lähes neljä vuotta, jonka aikana kysymyksessä olevan rikoksen syyteoikeus on vanhentunut ja josta ajasta asia on ollut pitkiä ajanjaksoja ilman aktiivisia tutkintatoimia, yhdyn Poliisihallituksen arvioon, ettei asian esitutkintaa ole suoritettu esitutkintalaisia edellytetyllä tavalla ilman aiheetonta viivytystä. Asian pitkästä tutkinta-ajasta kertoo osaltaan sekin, että asialla ennätti olla kaikkiaan neljä eri tutkinnanjohtajaa.

Edellä kerrotun lisäksi asia oli vielä syyteoikeuden vanhentumisesta huolimatta, kun sitä ei ollut havaittu, virheellisesti siirretty syyttäjälle syyteharkintaan, mikä on tarpeettomasti lisännyt syyttäjän työmäärää ja altistanut syyttäjän ja kärjäoikeuden asiassa jäljempänä kerrotuin tavoin tekemille vastaajan oikeusturvaa vaarantaneille virheille.

## 2 Syyttäjän menettelyn arviointi

Valtion virkamieslain 14 §:n 1 momentin mukaan virkamiehen on suoritettava tehtävänsä asianmukaisesti.

Aluesyyttäjän arvioitavana olevan menettelyn aikaan voimassa olleiden syyttäjälaitoksesta annetun lain (439/2011) 6 §:n 1 momentin ja Syyttäjälaitoksesta annetun lain (32/2019) 9 §:n mukaan syyttäjän tehtävänä on huolehtia rikosoikeudellisen vastuun toteuttamisesta hänen käsiteltävänä olevassa asiassa asianosaisten oikeusturvan edellyttämällä tavalla.

Aluesyyttäjä on ilmoittanut selvityksessään, että syyteoikeuden vanhentuminen oli jäänyt häneltä huomaamatta, eikä sitä ollut huomannut myöskään kärjäoikeuden puheenjohtaja eikä vastaajan avustaja. Hänen käsityksensä mukaan asian havaitsematta jäämiseen oli vaikuttanut se, että samaa vastaajaa oli koskenut viisi muutakin syytekohtaa, joiden syyteoikeus ei ollut vanhentunut. Aluesyyttäjän näkemyksen mukaan vanhentuneella syytekohtalla ei ollut ollut vaikutusta vastaajalle tuomittuun kokonaisrangaistukseen.

Apulaisvaltakunnansyyttäjän sijainen on todennut lausunnossaan, että asiassa ei edellytyksiä syytteen nostamiselle kysymyksessä olevasta liiketoimintakiellon rikkomisesta ole ollut, joten aluesyyttäjä oli menetellyt virheellisesti nostaessaan syytteen ja ajaessaan sitä kärjä- ja hovioikeudessa vanhentumisesta huolimatta. Aluesyyttäjän menettelyn vakavuutta arvioitaessa on hänen näkemyksensä mukaan otettava kuitenkin lieventävänä tekijänä huomioon, että kyseessä oli useita vastaajia koskenut laajahko talousrikoskokonaisuus. Vanhentuneen syytekohtan lisäksi vastaaja oli tuomittu muistakin teoista, eikä vanhentunut syytekohta ollut ainakaan olennaisesti vaikuttanut vastaajalle tuomittuun rangaistukseen. Kärjäoikeuden virheellinen tuomio ei ollut jäänyt lainvoimaiseksi, koska hovioikeus oli hylännyt kyseisen syytekohtan.

Rangaistuksen vaatiminen syyteoikeudeltaan vanhentuneesta rikoksesta, josta rangaistusta ei lain mukaan voi enää seurata, on syyttäjän tehtävien ydinalueelle kuuluva ja vastaajan oikeusturvaa olennaisesti vaarantava, luonteeltaan vakava virhe. Selvityksessä ei ole tuotu ilmi, että asiassa syyteoikeuden vanhentumiseen olisi liittynyt oikeudellista tulkinnanvaraisuutta, vaan se on ollut aluesyyttäjän helposti havaittavissa.

Liiketoimintakiellon syyteoikeus oli edellä jo todetuin tavoin vanhentunut jo ennen asian siirtymistä syyteharkintaan. Totean saamastani selvityksestä ilmenevän lisäksi, että aluesyyttäjä oli

suorittanut syyteharkinnan asiassa joutuisasti. Aluesyyttäjän huolimattomuus syyteoikeuden vanhenemisen tarkastamisessa on kuitenkin edellä todetuin tavoin vaarantanut asian vastaajan oikeusturvaa ja lisännyt tarpeettomasti asiaa käsitelleiden tuomioistuinten työmäärää.

### 3 Käräjätuomarin menettelyn arviointi

Tuomioistuinlain 9 luvun 1 §:n 2 momentin mukaan tuomarin on virkatoimissaan oltava tunnollinen ja huolellinen.

Käräjäoikeuden puheenjohtajana asiassa toiminut käräjätuomari on selvityksessään myöntänyt virheellisesti tuominneensa asiassa vastaajan liiketoimintakiellon rikkomisesta, jota koskeva haaste oli annettu vastaajalle tiedoksi vasta syyteoikeuden vanhentumisen jälkeen 24.5.2018. Hän oli aloittanut käräjäoikeudessa määräaikaisena käräjätuomarina 1.5.2018 ja kyseinen asia oli siirretty hänelle aikaisemmalta määräaikaiselta käräjätuomarilta. Asian ensimmäiseksi istuntopäiväksi oli suunniteltu 3.9.2018 ja käräjätuomarille oli ilmoittamansa mukaan jäänyt tehtäväksi allekirjoittaa kiireellisessä aikataulussa haasteet, jotta vastaajat oli saatu kesäloma-aika huomioon ottaen haastettua.

Käräjätuomari on tuonut menettelynsä moitittavuusarvioinnissa huomioon otettavaksi, että syyteoikeus oli ollut vanhentunut jo ennen sen vireilletuloa käräjäoikeudessa ja ettei vastaajalle määrätty puolustaja ollut havainnut vanhentumista vielä edes asian hovioikeusvaiheessa. Lisäksi hän on pyytänyt huomioimaan, että kyse oli ollut varsin laajasta rikoskokonaisuudesta, jossa oli ollut kymmeniä oikeudellisia seikkoja, joita hän oli tuomion laatimisessa joutunut tarkistamaan, selvittämään ja arvioimaan. Käräjätuomarin mukaan vanhentunut rikos ei ollut vaikuttanut vastaajalle tuomittuun rangaistukseen, eikä vastaaja siten ollut kärsinyt asiassa konkreettista vahinkoa.

Rangaistuksen tuomitseminen rikoksesta, josta rangaistusta ei lain mukaan voi enää seurata, on omiaan heikentämään luottamusta lainkäyttötoiminnan asianmukaisuuteen ja vaarantaa merkittävästi vastaajan oikeusturvaa. Virhe on lähtökohtaisesti luonteeltaan vakava ja sijoittuu tuomarin tehtävien ydinalueelle eli lainkäyttöratkaisun tekemiseen.

Rangaistuksen tuomitseminen vanhentuneesta rikoksesta saattaa edellä kerrotun vakavuutensa vuoksi tulla arvioitavaksi rikoslain 40 luvun 10 §:ssä tarkoitettuna tuottamuksellisena virkavelvollisuuden rikkomisena. Rikosvastuu edellyttää mainitun pykälän mukaan kuitenkin, että teko ei sen haitallisuus ja vahingollisuus ja muut tekoon liittyvät seikat huomioon ottaen ole kokonaisuutena arvostellen vähäinen.

Käräjätuomarin virheellisestä menettelystä ei ollut aiheutunut vastaajalle haitallisia täytäntöönpanoseuraamuksia. Kyse on ollut käsiteltävänä olleen rikoskokonaisuuden yksittäisestä syytekohtasta ja oikeudenkäynti on siten ollut muiden syytekohtien käsittelemiseksi tarpeellinen. Syyteoikeuden vanheneminen ei ole myöskään ollut seurausta käräjätuomarin omasta menettelystä ja hänen virheellinen menettelynsä korjaantui hovioikeuden havaittua syyteoikeuden vanhentumisen säännönmukaisen muutoksenhaun yhteydessä.

Kun käräjätuomarin menettely vakavuudestaan huolimatta edellä kerrotuilla perusteilla olisi rikosoikeudellisesti arvioituna tuottamuksellisen virkavelvollisuuden rikkomisen tunnusmerkistöissä tarkoitettu tavoin vähäinen, ei hänen ole ollut syytä epäillä syyllistyneen asiassa rikokseen. Näin ollen olen tutkinut hänen menettelyään vain laillisuusvalvonnallisesti toimituttamatta asiassa esitutkintaa.

## 4 Johtopäätökset ja toimenpiteet

Käräjätuomari on edellä päätökseni kohdassa 3 arvioimallani tavalla menetellyt lainvastaisesti tuomitessaan vastaajan rangaistukseen syyteoikeudeltaan vanhentuneista rikoksista.

Aluesyyttäjä on edellä päätökseni kohdassa 2 arvioimallani tavalla menetellyt lainvastaisesti nostaessaan syytteen syyteoikeudeltaan vanhentuneesta rikoksesta ja ajaessaan sitä käräjäoikeudessa ja hovioikeudessa.

Valtioneuvoston oikeuskanslerista annetun lain 6 §:n 1 momentin mukaan, jos virkamies, julkisyhteisön työntekijä tai muu henkilö julkista tehtävää hoitaessaan on menetellyt lainvastaisesti tai jättänyt velvollisuutensa täyttämättä, oikeuskansleri voi antaa asianomaiselle huomautuksen vastaisen varalle, mikäli hän ei harkitse olevan tarvetta syytteen nostamiseen.

Annan mainitun lainkohdan nojalla käräjätuomarille ja aluesyyttäjälle huomautuksen heidän edellä kerrotusta menettelystään.

Poliisilaitokselta on edellä päätökseni kohdassa 1 arvioimallani tavalla asian tutkinnassa jäänyt havaitsematta uhkaamassa ollut epäillyn liiketoimintakiellon rikkomisen syyteoikeuden vanhentuminen, minkä vuoksi sitä ei myöskään ollut otettu huomioon esitutkintatoimenpiteitä tärkeysjärjestykseen asetettaessa. Asian esitutkintaa ei arvioni mukaan ollut toimitettu ilman aiheetonta viivytystä. Lisäksi asia oli syyteoikeuden vanhennuttua virheellisesti siirretty syyttäjälle syyteharkintaan.



Kiinnitän poliisilaitoksen huomiota esitutkinnan viivytyksettömään toimittamiseen, tarpeeseen kiinnittää huomiota rikosten syyteoikeuden vanhentumiseen asetettaessa tutkintatoimia tärkeysjärjestykseen sekä siihen, ettei esitutkinnan aikana syyteoikeudeltaan vanhentunutta rikosta tule siirtää syyttäjän syyteharkintaan.

Lähetän päätökseni tiedoksi asiasta ilmoittaneen hovioikeuden presidentille.

Tämä asiakirja on allekirjoitettu sähköisesti.

Apulaisoikeuskansleri

Mikko Puumalainen

Osastopäällikkö  
Esittelijäneuvos

Petri Martikainen